

Karakter, havde givet hende Lejlighed til Samarbejde med en mandlig Aand paa Grundlag af fuldkommen Ligestilling. Denne Kammerat havde ikke et Gran hverken af mandligt Overmod eller mandligt Galanteri over for hende som Kvinde, og det var dette, som fra Begyndelsen af indgød hende den store Tryghedsfølelse, der bragte hende til at vove at være sig selv. Han var lige saa strængt ærlig i sin indsigtfulde Dom, som gavmild med sin Opmuntring, og hun følte, at hun trængte til begge Dele, men fremfor alt til Opmuntring for at styrke sin af den megen Modgang svækkede Selvtillid.

Rolig og frit vedblev de at drøfte Tidens Spørgsmaal, Arbejdets Vilkaar, Digtingens Opgave og Udtryksmidler. Og saavel Arten af dette Samarbejde som af det personlige Forhold mellem Ernst Ahlgren og Axel Lundegård — et Forhold, som har været for usædvanligt til at undgaa Mistydninger — er lagt for Dagen i det af Livsvirkelighed gennemtrængte Digterværk *Modern*. Biomstændighederne ere omdigtede, Karaktererne bevarede, skjönt *Sønnens* muligvis har tabt ved, at Ernst Ahlgren ikke naaede at udstyre den med alle de tiltalende Træk, hun havde tænkt sig. *Moderens* Skikkelse derimod er i det store og hele bleven det mest helstøbte og virkelighedstro Billede af Ernst Ahlgren, som Fremtiden kommer til at eje.

Denne stærke Vexelvirkning kunde muligvis hos andre Naturer være bleven hæmmende for begges Frihed eller kunde have givet en af Parternes aandelige Væxt en skjæv Retning. Men i dette Tilfælde kom den heldige Omstændighed til, at den enes Natur netop krævede, hvad den anden havde at give, og at den enes Udvikling gik saa jævnsides med den andens, at ingen af dem behøvede at sagtne eller paaskynde sin Gang for den andens Skyld; naar de begge to hver for sig havde tilbagelagt et Stykke Vej, mødtes de dog senere paa samme Punkt. Og det var denne sjældne Lighed og Fællesskab i Udvikling, denne aldrig svigtende Forvisning om tilsidst at finde hel Forstaaelse — trods et og andet Sammenstød eller en og anden Meningsforskjel af den Art, som aldrig kan undgaas mellem udprægede Personligheder —, som nærrede den Følelse af aandeligt Slægtskab, der knyttede dem bestandig fastere sammen, og som fik sit skønne Mindesmærke i *Modern*, og sin Fremtid, selv efter Døden, i Ernst Ahlgrens litterære Testamente til Axel Lundegård. Dette Testamente, hvori hun efterlader ham det